

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. Ď.**, zastoupeného advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou, Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2017, čj. 3180/DS/2017, JID: 118759/2017/KUUK/Koe, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 6. 2020, čj. 42 A 28/2017 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Teplice shledal žalobce vinným z dopravního přestupku spáchaného dne 15. 7. 2016, který spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 14 km/h, uložil mu pokutu 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání proti rozhodnutí magistrátu zamítl krajský úřad dne 21. 7. 2017. Žalobce podal proti rozhodnutí krajského úřadu žalobu, tu však krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 16. 6. 2020.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá v ní, že krajský úřad nezodůvodnil výši pokuty a nesprávně označil pokutu za uloženou při dolní hranici zákonné sazby. Krajský soud však dovodil, že byla pokuta řádně zdůvodněna.

[3] Krajský úřad dále neurčil konkrétní formu zavinění (zda šlo o nedbalost vědomou, či nevědomou). Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že to nebylo třeba: vymezení konkrétní formy nedbalosti má totiž vliv na výši pokuty.

[4] Kromě toho se stěžovatel domnívá, že měření rychlosti bylo nezákonné, neboť z výběru pokuty mohla profitovat soukromá společnost ATS-TELCOM PRAHA, která dříve vlastnila měřič rychlosti. Správní orgány i krajský soud nesprávně považovaly tuto skutečnost za nepodstatnou.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h (§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích). Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona]. Za tento přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona].

[7] Při určení druhu sankce a její výměry přihledne správní orgán k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

[8] NSS neshledal důvodnou námitku o nedostatečném zdůvodnění pokuty. Lze sice přisvědčit tomu, že správní orgány musí uloženou sankci odůvodnit, to však také učinily. Magistrát vzal při stanovení pokuty v úvahu osobu stěžovatele, jeho opakované dopravní přestupky a další skutečnosti plynoucí ze spisu. Krajský úřad pak doplnil, že stěžovatel překročil povolenou rychlost v úseku s vysokým rizikem nehod způsobených rychlou jízdou. Přestupek totiž spáchal v červenci bezprostředně u nádrže Barbora, kde se v letních měsících pohybuje mnoho chodců a cyklistů. Navíc se tak stalo v blízkosti autobusové zastávky, což dále zvyšuje riziko pohybu chodců. Stěžovatel však nikomu nezpůsobil žádnou újmu na majetku ani na zdraví. Z obsahu obou správních rozhodnutí je tak patrné, že správní orgány zhodnotily zákonná kritéria pro ukládání sankce způsobem, který je u běžného přestupku tohoto typu dostatečný, a na jejich základě uložily sankci v zákonném rozpětí, což konstatoval už krajský soud. Není přitom na závadu, že krajský úřad vedl své úvahy v části rozhodnutí, v níž hodnotil zejména materiální stránku přestupku a míru nebezpečnosti stěžovatelova jednání. Podstatné je, že se konkrétně zabýval právě stěžovatelovým přestupkem (neomezil se jen na obecné floskule) a přesvědčivě vysvětlil, proč ani menší překročení rychlosti nemusí být v daném místě a čase nijak zanedbatelné.

[9] Ostatně sám stěžovatel ve správním řízení proti zdůvodnění pokuty neprotestoval a podle NSS není třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem popisovaly naplnění každého zákonného kritéria, neboť trestání za přestupky tohoto typu (skutkově naprosto jednoznačné) má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci (rozsudky ze dne 21. 5. 2020, čj. 9 As 246/2019 - 58, bod 37, a ze dne 17. 6. 2020, čj. 1 As 80/2020 - 36, bod 35).

pokračování

[10] Krajský úřad se sice dopustil chyby, neboť pokutu nesprávně označil za uloženou při dolní hranici zákonné sazby, ale z odůvodnění je patrné, že šlo o zjevnou chybu v jinak přesvědčivém odůvodnění. Tato chyba tedy nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo jinak vypracováno srozumitelně. NSS proto ve shodě s krajským soudem neshledal tuto námitku důvodnou.

[11] Důvodná není ani námitka týkající se formy zavinění (vědomé, či nevědomé nedbalosti). Správní orgány sice vezmou v úvahu formu zavinění při určení výše pokuty; pokud ale nekladou pachateli k tíži závažnější formu zavinění (vědomou nedbalost či úmysl), není třeba trvat na podrobnějším odůvodnění zavinění (například rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016 - 37, bod 10; ze dne 1. 11. 2018, čj. 6 As 274/2018 - 42, bod 27; ze dne 29. 11. 2018, čj. 4 As 287/2018 - 30, bod 9; nebo ze dne 19. 5. 2021, čj. 5 As 342/2018 - 46, bod 33).

[12] Správní orgány posoudily stěžovatelovo zavinění tak, že stěžovatel měl jako držitel řidičského oprávnění znát dopravní předpisy a měl se jimi řídit, což však neučinil. Vědomou nedbalost či dokonce úmysl mu tak k tíži nepřičítaly. Stačilo tedy, pokud posoudily zavinění stručně; konkrétní formu zavinění výslovně uvádět nemusely.

[13] NSS pak nepřisvědčil ani námitce o nezákonném měření rychlosti, neboť nebylo podstatné, kdo rychloměr dříve vlastnil, ale kdo s ním v současnosti měří rychlost vozidel. Měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích totiž spadá do působnosti policie či obecní policie a toto oprávnění nelze bez zákonného zmocnění přenést na jiný subjekt (rozsudky NSS ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008 - 67, č. 1607/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 4. 2017, čj. 1 As 42/2017 - 29, bod 20). Ze správního spisu však plyne, že měření prováděli proškolení policisté, rychloměr byl řádně kalibrován a pořídil snímek vozidla v okamžiku spáchání přestupku (krom toho i vlastníkem rychloměru bylo samotné město Košťany). Nelze proto předpokládat, že by měření bylo z právě uvedeného důvodu chybné, k čemuž dospěl už krajský soud.

[14] Krom toho nic nenasvědčuje ani tomu, že by společnost ATS-TELCOM PRAHA měla finanční zájem na vybraných pokutách. V rozsudcích, jichž se stěžovatel dovolává, z pokut těžila společnost M&T (rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2018, čj. 10 As 107/2018 - 36, č. 3765/2018 Sb. NSS; a ze dne 14. 6. 2019; čj. 6 As 8/2019 - 36). V kauze varnsdorfského radaru (popisované v článku z internetového zpravodajství, na nějž stěžovatel odkazoval) se zase protiprávního jednání dopustila společnost Water Solar Technology. Šlo tu tedy o jiné společnosti a soud tu nevidí žádnou souvislost se společností ATS-TELCOM PRAHA. Stěžovatelova tvrzení proto nejsou ničím podložena a jedná se jen o spekulace.

[15] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; krajskému úřadu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu